

לאן ניסוג?

(ראה שער)

לא ניכנע — בוז לממשלה!
מי אינו זוכר את הסיסמה הנאת מן הימים הטובים ההם? מי לא השתתף בעצרות העם ובתהלוכות המחאה שנערכו כל ימי שני וחמישי נגד מדיניות החנק של ממשלת המנדט? מי לא בוז בלבו לעסקנים המזדקנים שעמדו על הבמה, ששפכו אש וגופרית על מקדונאלד או מקמיקל, וביקו שו אחר-כך את הקהל לקפל את הסיסמות ולהתפזר בשקט?

כי הרי כל אחד מאתנו ידע אז, בצערנו מאחורי הדגל: הפגנה זו לא באה כדי להכשיר את הלבבות למעשים, אלא להיפך — כדי למנוע מעשים.

היא לא באה כחלק מן המאבק, אלא כתחליף למאבק. היא לא באה כדי לגבש את ההמונים מאחורי הנהגה לוחמת, אלא כדי למנוע את ההמונים מללכת אחרי ה"פורשים" או האופ ויציה הפלמ"חית.

מאו עברו כמה שנים. היה נדמה לרבים שחל שינוי גדול. כמה מדינה. הנהלת הסוכנות הפכה ממשלת ישראל, והשליחים הפכו שגרירים.

אולם השבוע נסתבר שהכל חזר לקדמותו. עצרות המחאה, עיכובי קריאה בבית הכנסת, הסיסמות נגד "מדיניות החנק של". רק ש"ממשלת המנדט הגיעה בינתיים לבני האו"ם.

אילו רצו לחסוך כסף, אפשר היה להוציא מן המחסנים את הסיסמות הישנות ולהוריד מהן את האבק. עם תיקונים קלים, אפשר היה להשתמש בהן מחדש. למשל: "הגזרה לא תקום — בוז לעצרת או"ם" או "לא נותר — דג התפטר!"

ולבסוף, למען שלמות התמונה, היה כדאי שמנהיגי המדינה (חוץ מבן-גוריון החולה) יתכנסו בזמנון הכנסת ויקיימו צום למשך 48 שעות.

★ ★ ★

ך ככן, גם הפעם הם צעדו. הצועדים של אז, אחיהם של הצועדים של אז, בניהם של הצועדים של אז. באותו רצון טוב, באותו תוס'לב, באותה אמונה עיוורת בהנהגה. אולם כמו אז, כן גם עתה, יש לשאול: לשם מה נערך המיצעד?

אם נערך כדי להוכיח לאו"ם שכמעט כל אדמי ישראל מלודים בודישה לחופש השייט ולחופש מפידאיון, הרי היה מיותר לגמרי. אין איש גורמלי בעולם המספק בכך.

אם נערך כדי להטביע את נאומיהם של מנהיגי חרות ולתת פורקן זול ובלתי-מיוק לרוח-ההלחמה של ההמונים, הרי היה טוב ויעיל.

אולם אם נועד להוכיח כי ישראל באמת תילחם למען עזה ושארם אישייך, חרף כל הקורבנות והתלאות, הרי החטיא את מטרותיו. כי הדבר לא יהיה תלוי בהמונים הצועדים. היא יהיה תלוי בהנהגה.

והנהגה הזאת לא תילחם. היא תנהל קרבות-נסיגה קטנים וזולים באו"ם. אולם היא לא תצא למלחמה שוטאלית. זה כבר ברור ה"ם. ואם היה חסרה הוכחה, הרי סופקה עליידי עצם היוזמה הממשלתית לקרוא לעצרות-המחאה האלה.

מי שבאמת מ'כן ללחום, אינו זקוק לרמי ק'ל כדי להכריז על כך.

★ ★ ★

ל המישחק הזה רציני מאד. רציני הרבה יותר מכפי שסבורים רבים. אילו רצתה הנהגת ישראל להיסוג, יכלה לעשות זאת בשקט. אולם אחרי שהכריזה קבל עם ועולם שלא תיסוג, ומיסיפה להכ'ריו בעצרות-עם עצמות שזוה ענין של חיים או מות למדינה, הרי כל נסיגה נוספת התי מסוכנת מאד-מאד.

האו"ם — פרי עלוב מאד למיבצע צבאי כליכך מזהיר. זהו מחיר הנסיגה. אולם מחיר המאבק, מחיר ההתנגדות לאו"ם, הוא גדול מאד. מעטים מאד מעזים להבהיר לעצמם מה גדולו של מחיר זה.

כבר אמרנו בעתון זה: ישראל יכלה להחזיק בעזה, אילו רצתה לשלם את המחיר.

המחיר היה ברור: מתן אורחת מיידית ל-300 אלף ערבים נוספים, שהיו יכולים להכניס לכנסת 20 חברי-כנסת ערביים נוס'פים; שיקומם ויישובם של 200 אלף פליטים בתחום המדינה. במלים אחרות: ג'יסטה ז'יר'מית גדולה, כובשת לבבות, שהיתה נ'ופכת למעשה את המדינה היהודית למדינה ז'יר'מית.

נגד הזרם?

לאומית, שרבע בניה ערבים. ברגע שישאל הסבירה כי אינה מוכנה לכך, כי הפליטים יישארו בה פליטים והרצועה עצמה אזור-כיבוש קולוניאלי-למחצה, לא נשאר איש אחד בעולם (מלבד קבוצת גנרלים צרפתיים) שהצדיק את נ'ישא'רות הרצועה בידי ישראל. קל היה לאויבי ישראל ללכד את העולם כולו נגדה.

כך הפך המאבק על עזה והמיצרים למאבק נגד העולם. גם למאבק כזה יש מחיר, והוא גבוה מאד.

★ ★ ★

ב פארים ישנו מוסד הנקרא "שוק המישפשים." והו ש'ק המציאות, בו אפשר לקנות כל מיני מציאות במחירים אפסיים.

לעתים נדמה כי המנהלים ה'אמיתיים של מדיניות ישראל — היינו קבוצת-המנהלים המושפשים בהיטים בחשאי, תחת חסותו ה'אישית של דויד בן-גוריון — סבורים כי במאה העשרים אפשר לרכוש מטרות לאומיות בשוקי הפישפשים.

התיכנון הפוליטי של מיבצע סיני כולו מזכיר את נ'פסיכולוגיה של עקרת-בית ב'שעת מכירת-ס'ף-העונה. היה נדמה למתכננים שאפשר לחסוך משהו בהזדמנות, בשעה שגדולי העולם היו עסוקים בבחירות וב'מרידות, להשיג מציאה פוליטית במחיר ז'ול.

התוצאות הוכיחו שהיה זה משגה ילדותי, התחכמות של חכמים בלילה. ההיסטוריה החדישה אינה שוק-פישפשים, ואין בה מציאות. מטרות לאומיות מתגשמות בתהלי-כים ארוכים ויקרים, תוך השקעת מאמצים סבלניים ובלתי-מוסקים.

משגה זה עלה ביוקר. כיום גורשת ישראל לא רק לסגת מאזור-הכיבוש, אלא גם לסגת מתוך שטחיה שלה. המאבק אינו נטוש רק על גבול הכיבושים, אלא על גבול המדינה.

האו"ם דורש להציב צבא ז'ר באזור ניצנה. בעקבות הצבא הז'ר יבוא השלטון הז'ר, המנדט השני.

★ ★ ★

ך והי סכנה איומה, המחייבת מלחמה הרבה יותר יקרה והרבה יותר מכאיבה ממלחמת-סיני עצמה. לא פעם גילתה עקרת-בית רודפת-מציאות שמחירה של ז'וזמנות ז'ורה יכול להתגלות לבסוף, כיקר כפליים מקניה רגילה.

עתה נדמה כי אותם ר'דפ-מציאות ב' הנהגת המדינה סבורים שאפשר גם לרכוש מאבק לאומי בשוק-הפישפשים, בהזדמנות ובז'ול. האפטימיסטים אולי מאמינים באמת שדי בעצרות-עם והפגנות-המונים, נ'פסימיס'טים חושבים על ז'עז'ע כלכלי חד-פעמי, י'רודת-מה ברמת-המחיה. הדבר אינו מרתיע אותם. להיפך, בסתר-ליבם הם מאמינים כי זוהי הזדמנות ט'בה לרכוש עוד מציאה — הורדה של רמת-המחיה בארץ.

אולם כל החשבון הזה מוטעה מיסודה, והוא בנוי על אותה נכונות קלת-דעת ההעדיף התחכמות על פתרונות של ממש.

האסון העיקרי של המשק ה'ישראלי, שהוא אבי כל שאר האסונות, אינו טמון ברמת-המחיה המנופחת של כמה משכבות הישוב הוותיק, וגם לא בפריז'ן-העבודה הירוד של מפעליו ופועליו. האסון האמיתי הוא שמשק זה אינו אלא זנב של מכונית-שנורר עצומה, משק שאינו מתפרנס מעמל בניו אלא מאופף-כספים, קיבוץ נ'רבות ורדיפת-מענקים.

זהו משק חסר בסיס עצמאי. זהו משק שאינו מאפשר עצמאות לאומית, וגם לא מאבק עצמאי.

במדינה נשמעו בשנים האחרונות כמה קור'לות — ועתון זה היה אחד מהם — שהוהירו השכם והערב בסני הסכנה הנוראה הצפונה בעצם קיומו של משטר-המענקים וכל הכרוך בו, החל מניסוח רמת-המחיה של שיכבה פרוטקציונרית וכלה בחוסר הכדאיות של כל מאמץ יצרני.

במשך שנים ארוכות היו אלה קולות קור'אים במדבר. עתה באים אותם האנשים ש' הקימו משטר זה, שטיפחו אותו ושגהנו מפרותיו, ומעמידים פנים כאילו אפשר ל' תקן מצב זה בן לילה, באמצעות כמה תרופות-פסטט פשוטות וזולות. קצת נ'ורדת רמת-מחיה (ביחוד של הוולת), קצת מס'ים, קצת היטלים, קצת ייצוא, קצת קיצוץ ב'יד בא, והכל יבוא על מקומו. אז תוכל המדינה להתקיים במשטר של סקציות.

★ ★ ★

ך והי אשליה. מי שמפיץ אשליה זו, מעלה את החשד שאינו מתכוון לנהל מאבק רציני, אלא אך כמה הפגנות-סרק, ראשונ'שבועיים. בת'היעוה, הטומנת את באריות.

הבה נהיה רציניים. אם רוצים להילחם ברצ'נות — ואני מאמין בכל נימי נפשי כי הדבר דרוש למען קיום המדינה — ז'ורי נחכנו לכך ברצינות.

פירוש הדבר, קודם כל: מהפכה עמוקה במדינה עצמה, חיסול ה' משטר הכלכלי הקיים ושינוי כל הערכים הפוליטיים והכלכליים.

אולם אם הממשלה אינה מוכנה לכך, מ'טב שתיסוג בשקט ובצנע, בלי להל'ין שול את ההמונים. בלי עצרות-מחאה נגד בלי כתבות-ע'נק מפוארות המראות את ה'מטכ"ל, מנצח אישית על הנסיגה." כך לפחות, מחייב יחס הכבוד ל'17, שנפלו על הארמה אשר מנהג נסוגנו וניסוג.